

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **Finančního úřadu v Jihlavě**, se sídlem Jihlava, Tolstého 2, za účasti **JUDr. J. P.**, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2006, č. j. 30 Ca 6/2006 – 11, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým tento soud zrušil jeho rozhodnutí ze dne 11. 12. 2002, č. j. 124508/02/314911/9055, pro nezákonnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím stěžovatele byla zamítnuta reklamace účastníka řízení proti rozhodnutí o přeplatku ze dne 5. 11. 2002, č. j. 115091/02/314911/9055, kterým stěžovatel převedl přeplatek na dani z přidané hodnoty vzniklý v důsledku vyměření nadměrného odpočtu na úhradu nedoplatku na dani z příjmů právnických osob. Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti též požádal o přiznání odkladného účinku, přičemž uvedl, že „současný stav řešení problému vrácení přeplatků ze strany odborné veřejnosti i státních a soudních instancí ve spojení s rozdílností názorů na předmětnou problematiku vyúsťuje v právní nejistotu ve způsobu nakládání s těmito prostředky a ve svém důsledku by mohly zapříčinit nemožnost jejich vratitelnosti a zkrácení příjmů státního rozpočtu.“

Kasační stížnost podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. odkladný účinek lze přiznat, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud z návrhu stěžovatele ověřil, že zde nejsou uvedeny žádné skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku nenahraditelné újmy. Tento neurčitý právní pojem byl již Nejvyšším správním soudem vyložen, např. v usnesení ze dne 5. 10. 2004, č. j. 6 Afs 25/2003 – 59, www.nssoud.cz: „Nenahraditelná újma, která by stěžovateli při výkonu nebo jiných právních následcích rozhodnutí mohla vzniknout, a jež je základní podmínkou pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 73 odst. 2 s. ř. s.], musí představovat výjimečný a závažný stav, který již nelze v dalším běhu času nijak odčinit“.

Tvrzená újma vycházející z ohrožení veřejného zájmu spočívajícího v jistotě ve způsobu nakládání s daňovými přeplatky a ve zkrácení příjmů státního rozpočtu v souvislosti s vrácením přeplatku na dani jako důsledku pravomocného rozhodnutí krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího orgánu v daňové věci, není důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2005, č. j. 1 Afs 106/2004 - 49, publikované pod č. 982/2006 Sb. NSS). Podobným způsobem a s přihlédnutím ke své konkrétní věcné působnosti by totiž mohl argumentovat každý správní orgán, jehož rozhodnutí bylo zrušeno, neboť činnost všech správních orgánů směřuje k uspokojení toho či onoho veřejného zájmu. To je však v rozporu s mimořádnou povahou institutu odkladného účinku; kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něž by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil slovy o nenahraditelné újmě.

Stěžovatel nadto nesprávně ztotožňuje vznik nenahraditelné újmy s pouhým ohrožením veřejného zájmu. Pojmovým znakem nenahraditelné újmy je právě její nezhojitelnost; kromě toho je přiznání odkladného účinku vázáno nikoli na možnost vzniku újmy (tedy na újmu pouze hrozící), nýbrž na újmu, která by následkem výkonu či účinků napadeného rozhodnutí s velkou pravděpodobností nastala. Kdyby naproti tomu soud i přisvědčil stěžovatelu tvrzení o ohrožení veřejného zájmu, není jednak jisté, zda do veřejného zájmu bude v důsledku takového ohrožení vůbec zasazeno, a jednak ani zásah do veřejného zájmu s sebou nutně nenese vznik nenahraditelné újmy.

Jelikož stěžovatel neprokázal, že výkon či účinky rozhodnutí napadeného kasační stížností by vedly ke vzniku nenahraditelné újmy, soud se již nezabýval tím, zda by se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nedotklo nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a zda není v rozporu s veřejným zájmem.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel ve svém návrhu neosvědčil ve smyslu § 73 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., skutečnosti, které by potvrzovaly možnost vzniku výjimečného a závažného stavu, který by již nebylo možno v dalším běhu času nijak odčinit. Není tak splněna základní podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a proto Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatele nevyhověl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu